

virker, at det, naar det bliver gjort op, hvad vedkommende Reform har kostet, bliver adskilligt mere, end der fra først af var nævnt. (Modsigelse). Ja, men det er jo opløst her, at disse Reformers aldeles afgjort have været Marsag til, at Distriktslægerne have faaet et meget større og forøget Arbejde. Det forekommer mig, at det er en af de stærkeste Grunde, som den højtærede Justitsminister kan føre i Marken for sit Lovforslag, at han kan komme med dette statistiske Bevis for, at disse Læger have faaet et saa betydeligt større Arbejde. Men den ærede første Taler fra Grenaa nævnedes en Ting til, og det forekommer mig, at den ikke kan pointeres for skarpt i Forhandlingen om et saadant Lovforslag. Det ærede Medlem nævnte nemlig, at de her omtalte Embedsmænd ikke alene skulle leve af denne Løn. Der er nemlig det mærkelige Forhold med disse Læger, at hvor som helst de ere ansatte i Embedsstillinger, have de ved Siden af denne i Almindelighed en privat Praksis, som indbringer ikke saa grumme Lidt, undertiden uhyre meget, og derfor kan det ikke nytte, at man stæjer over disse saakaldte smaa Lønninger. Forholdet er her et ganske andet end over for en hel Del andre af vore Embedsmænd, idet disse, naar de faa et Embede, ere aldeles affaarne og udelukkede fra at kunne drive noget som helst privat Erhverv ved Siden af, og det forandrer dog i den allervæsentligste Grad Forholdet med Hensyn til de her omhandlede Embeder. Man maa ikke glemme, at det er saadanne Embeder, der her er Tale om, at den Løn, vedkommende faa som Distriktslæger, i alt Fald for en Del, kun spiller en mindre Rolle, og jeg maa der tilføje den Bemærkning, at disse ærede Medborgere have den Fordel, at de, naar de blive gamle, kunne faa Pension, selv om de endnu kunne drive deres private Praksis, saa de altsaa ikke alene faa den her omtalte Løn, men ogsaa faa Ret til, naar de blive ældre, at faa Pension. Derfor vil jeg sige, at deres Forhold just ikke saadan i Almindelighed ere saa forfærdelig daarlige, naar vi vide, at Forholdene i alt Fald for Skatteyderne ere alt andet end lystelige, idet Statskatterne, de direkte og indirekte, ere stegne ikke saa lidt, og Kommuneskatterne ere stegne i By og paa Land i en saa forfærdelig Grad, at vi alle vide, hvor meget de trykke. Det forekommer mig virkelig, at naar vi staa over for disse Embedsmænd, er der virkelig her saadanne Forhold til Stede, at der ingen særlig Grund er til at gaa med til at forhøje disse ærede Medborgeres Løn. Dette er imidlertid egentlig ikke Hovedsagen for mig, men de Antydninger, som det ærede Medlem

for Bornholm Amts 1ste Valgkreds (Blem) og det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme) kom med, vil jeg gerne slutte mig til, nemlig til Antydningerne om, at vi, inden vi komme videre med at give flere Penge ud paa det medicinale Omraade, skulde faa hele dette Omraade taget under Overvejelse og se at faa en Omordning deraf. Vi have her i Tinget, saa vel i Mar som i Fjor, haft et Forslag for, der har frejstet dette Forhold, nemlig om Omordningen af det kongelige Sundhedskollegium. Der forlanges ogsaa der en hel Del flere Lønninger, og der har jeg, og de, som jeg nærmest slutter mig til, udtalt, at vi ingenlunde ere uvillige til at give en mere praktisk, hensigtsvarende og tidsvarende Ordning paa dette Omraade, men vi have tillige ment, at vi, hvis vi skulle gaa til at fastlaa større Lønninger paa dette Omraade, burde se at opnaa det, vi interessere os for i Retning af en bedre, mere praktisk og en rimelig Ordning. Jeg frygter ellers for, at det her skal gaa, som det gif i Fjor med de lærde Stoler, at blive først Lønningsforholdene ordnede, faar Administrationen først sine Lønninger og Embedsmænd i Orden, kunne vi sandelig stude en hvid Bind efter ellers at faa Forholdene ordnede paa den Maade, som vi interessere os for. Derfor slutter jeg mig til disse Antydninger. Det var jo en ganske radikal Kur, det ærede Medlem fra Bornholm kom med, idet han talte om at ophæve hele Distriktslægeinstitutionen og give Pengene, der nu anvendes dertil, til Kommunerne. Det kan være, det ærede Medlem har Ret i, at det var heldigt, om vi gif til dette Skridt. I hvilket Udvalg nu denne Sag end kommer, vil jeg dog tillade mig en ærbødig Hensætning til det eventuelle Udvalg om at tage denne Sag op ikke alene fra et rent og klart Lønningsstandpunkt, idet jeg tror, at man maa være enig med mig om, at disse Embedsmænd med Hensyn til privat Fortjeneste ere særlig stillede, men ogsaa vil have for Øje, om det ikke ogsaa paa dette Punkt skulde være paa Tide, at vi sagde til den ærede Minister, at vi selvfølgelig ikke havde noget imod alvorlig at forhandle om disse Forhold og at være med til at skaffe mere tidsvarende Forhold til Beje, men at vi samtidig ønskede at hele dette Spørgsmaal, hele vor medicinale Lovgivning blev taget for, idet vi ikke ere sikre paa at komme til et Resultat paa dette Omraade, som Lægfolk kunne være tjente med, naar vi først have udleveret Lønningerne. Det er kun denne Hensætning, jeg vil tillade mig at gøre til det ærede eventuelle Udvalg. Ved Sund-